Çöl Kurdu

1.

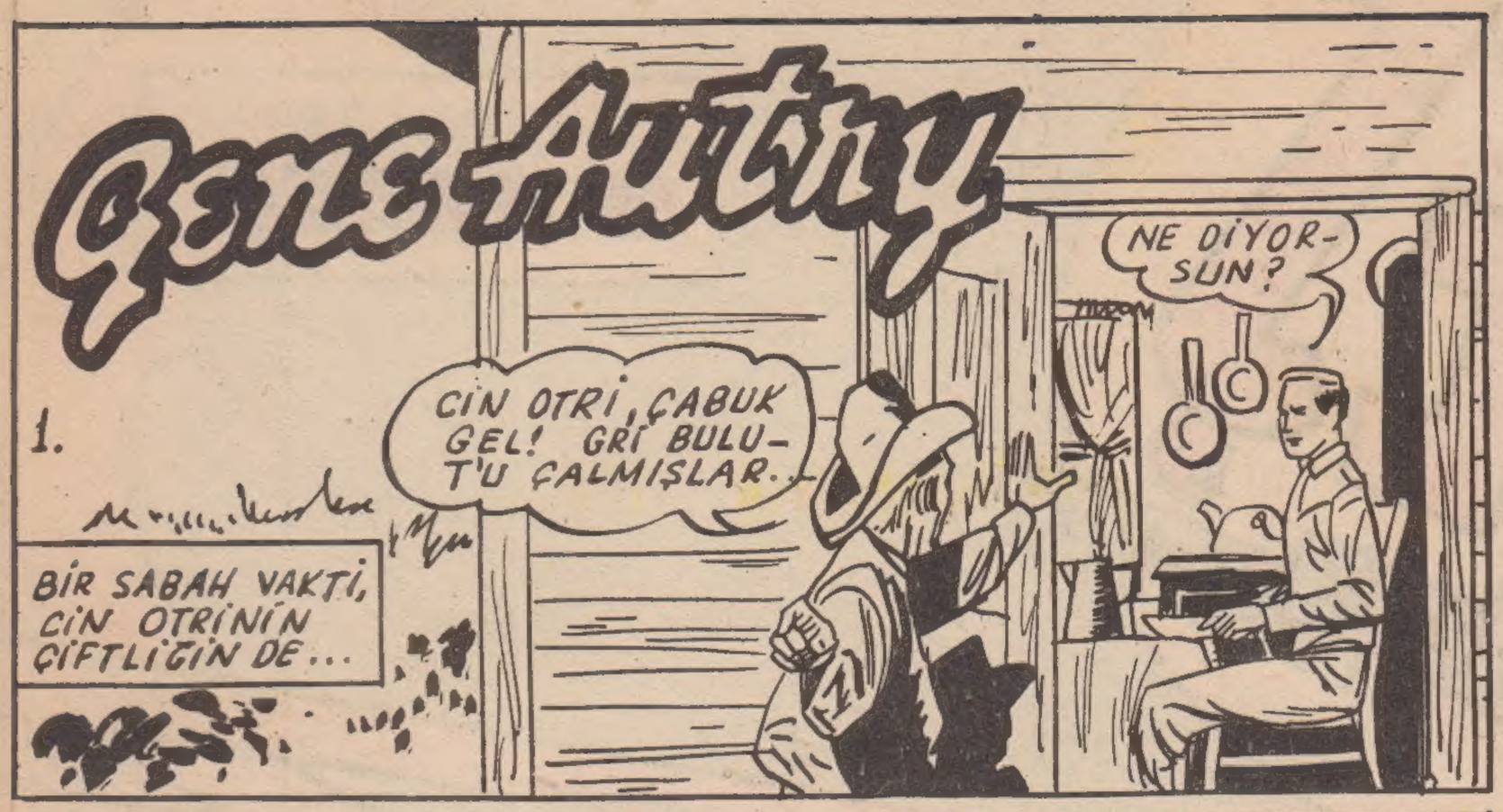

ARKASI VAR

ATEŞ
ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl:I Cilt:2 Sayı:27

25 Mart 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Kolunun altına bir ölüm âletinden başka bir şey olmayan uzunca bir kutuyu sıkıştıran Joe, diğer eliyle çalıları ayırarak, kendisine yol açıyordu. Az ileride, yol kavşağında, ihtiyar Stilman'ın çiftliğine ait olan posta kutusu görünmüştü. Bu kutunun kilitli olduğunu biliyordu.

Zira, arada bir Stilman'a sattığı sığırların parasını postayla gönderirlerdi. Aldığı para ise 10.000 liradan aşağı düşmezdi. Maamafih Joe'da bir yedek anahtar bulunuyordu; bir vakitler Stilman'ın çiftliğinde çalışmıştı.

Posta kutusunun yanına vardığında, anahtarı kilide sokarak kapağını açtı. Sonra, taşımakta olduğu uzunca kutuyu yarıya kadar posta kutusunun içine soktu. Gayet ihtiyatlı hareket ederek kancayı kaldırdı. Bu hareketiyle, kutunun alt kapağını açmıştı.

Bu sefer elindeki kutuyu yukarı kaldırarak iki yana salladı. İçindeki menhus zehirli hayvanın posta kutusuna kaydığını, tuttuğu kutunun hafifleşmesinden anlayabiliyordu. Bu işi yaptıktan sonra, ustalıkla kutuyu çekip aldı; posta kutusunun kapağını kapadı ve kilitledi.

Bir saat kadar sonra Bart Stilman mektuplarını almağa gelecekti. Kutuyu açtıktan sonra, gözlerini kısarak içinde ne bulunduğunu anlamaya çalışacaktı. Joe bunu kat'iyetle biliyordu. Zira ihtiyarın her hareketini dikkatle kontrol etmiş, bütün âdetlerini öğrenmişti.

O, böyle eğilmiş bir vaziyette dururken, bir saattir kavurucu bir güneş altında, kutuda kapalı kalmış olan çıngıraklı yılan, hiddetle yıldırım gibi ona saldıracaktı.

Joe'nun öğrendiğine göre, genç ve sağlam birisini, kolundan veya bacağından yılan soksa pek korkulacak bir şey değilmiş. Halbuki bu sefer çıngıraklı yılan Bart'ın suratına atılacaktı. Hem Bart Stilman, yetmiş yaşında bir ihtiyardı.

Ayni zamanda kalbi vardı. Bart'ın kurtulmasına imkân olmadığı gibi, ölümü muhakkaktı. Yılana gelince; ihtiyarı soktuktan sonra kutudan kayarak uzaklaşacaktı.

Görüldüğü gibi, gayet ustalıklı bir plândı bu!.. Böylelikle kendisini tehlikeye atmadan, ihtiyar adamdan öcünü alacaktı. O ortadan kalkınca, Joe, torunu Sally ile tekrar görüşebilecekti. Zaten, Stilman'ın çiftliğinden atılmasına, ihtiyarın torunuyla fazla buluşmaları sebep olmuştu.

Eğer plânı muvaffak olursa, Sally'yi tekrar görecekti. Kızı kendisiyle birlikte kaçmağa razı ederdi elbet.. Sonra bir yerde evlenirlerdi. Hele kızın ailesi, evlâtlarını geri almak için, kendisiyle anlaşmaya kalkarsa, onlardan talep edeceği parayla ömrünün sonuna kadar rahat yaşayacaktı.

* * *

Saat üç sularında kasabanın dedikoducularından Devey Turner, başını bilârdo salonundan içeri uzattı. Oyun oynayanların arasında Joe da bulunuyordu.

— Çocuklar, havadisi duydunuz mu? İhtiyar Stilman ölmüş.. Onu, posta kutusunun yanıbaşında yere serili bulmuşlar!..

Herkes bu haber üzerine heyecanlı heyecanlı konuşmağa başlamıştı.

Az sonra Şerif Huntley, arkasında iri yarı muavini olduğu halde salona girince, Joe gayri ihtiyarî elinde tuttuğu istakayı sımsıkı kavradı. Bir kaç dakika sonra Şerif, Joe'nun masası önünde durakladı:

— Evlât, her halde haberi duymuşsundur! dedi.

Bunu söylerken gayet sakindi.

Joe, bu anın geleceğini evvelden hesapladığı için, vereceği cevabı ezbere biliyordu. Gözlerini yere indirmeden, başını büyük bir esefle salladı:

— Evet dedi. Duydum! Doğrusu çok da üzüldüm. Bilirsiniz ya, beni çiftliğinden kovduğu için ona kızgındım. Buna rağmen, ne de olsa, başına böyle bir şey gelmesini elbette istemezdim.

Bu sözler üzerine Şerif, başını evet der gibilerden salladı. Sonra sükût.. Havadaki sessizlik uzadıkça uzuyordu. Öyle ki, insan bu sükûneti bozmak için aklına ilk gelen şeyi söyler. Sırf konuşmak, bir şey söylemiş olmak için..

Nitekim Joe'ya da böyle oldu. Sinirli bir hareketle, dilini dudakları üzerinde gezdirerek aklına ilk gelen şeyi söyleyivrdi:

— Yılanların böyle başıboş dolaşmalarına mani olmalısınız.. Baksanıza insanın başına neler getiriyorlar!..

Şerif, önündeki masaya dayanarak gözlerini ona dikti:

— Bartı bir yılanın öldürdüğünü nereden biliyorsun, oğlum? Herhalde Devey söylememiştir. Onun bu işten haberi yok! Yalnız ben ve muavinim bunu biliyoruz. Sen nereden öğrendim? Cevap ver!..

Mukavemet etmek beyhudeydi. Şerif muavini, ceplerini araştırarak içinden çıkanları bilârdo masasının üzerine bırakırken, Joe sessiz, hiç kımıldamadan duruyordu. Muavin, posta kutusunun anahtarını bularak, Şerife uzattı.

O ise, cebinden çıkardığı bir anahtarla bunu karşılaştırarak, ikinci defa başını salladı:

— Neyse, buna pek lüzum yoktu ya!.. Zaten taşıdığı uzun kutuyu, gömülü olduğu yerden çıkarmıştık. Görüyorsun ya evlât; vaziyet böyle.. Polis kuvvetinden bir parmak izi mütehassısı çağırttık. Yılanı taşıdığın posta kutusunun üzerindeki parmak izlerinin ayni olduğunu meydana koydu! Bunlar, senin parmak izlerinmiş.. Deliller hep aleyhine. Ne yazık ki, cinayete teşebbüs etmek suçundan insan asmıyorlar!..

Hayretten afallayan Joe'nun vaziyetine gülerek devam etti:

— Ya, öyle.. Cinayet işlemek isterken, muvaffak olamıyanları kanun asmıyor! Oğlum madem böyle bir iş yapacaktın, yılanlar hakkın-

(Baştarafı 5 inci sayfada)

Kıymetli okuyucularımız; bugün mecmuamızda başlayan roman, alelâde bir hikâye değildir. Hareketli, heyecanlı, zaman zaman nefesinizi kesecek kadar tesirli olan bu vaka tamamen hayattan alınmıştır. Yazar, Polonya ordusunda hava subayı olarak vazife görmüştür. Yazılarında bahsettiği gençler de hep bu arada tanıdığı kimselerdir.

BİRİNCİ KISIM

Grey'in bütün cesareti kırılmıştı. İşte, senelerdir aradığını bulamıyor, boşu boşuna çabalıyordu. Harpte iştirak ettiği manevralarda komşularına dehşet saçıyor, onlara parmak ısırtıyordu. Fakat şimdi daima birinciliği kazandığı müsabakalar da monoton, sıkıcı geliyordu ona..

Grey, bir zamanlar pilot okulunda öğretmenlik de yapmıştı. Yeni havacı yetiştirmek arzusu, onu bir hayli oyaladı. Nihayet bir gün, bu hususta çok ileri görüşlere sahip olan bu genç subay, okulun eğitim kuruluna fikirlerini kabul ettiremediği için, on dört yıllık vazifesinden istifa etmek için bir an tereddüde düşmemişti.

İstifasını takiben, üç havacılık kumpanyası birden kendisine pilotluk teklif ettiler. Fakat Grey, bunları şiddetle reddetti. Her gün ayni yolu gidip gelmek, onun en sıkıldığı şeydi.

Kendisine hususî pilotluğunu teklif eden milyoner M. Stenson'a da ayni vakur edasiyle:

— Ben, şöför olamam! demişti.

Grey şimdi 32 yaşında sportmen bir gençtir. Sıkılıyor, içi içine sığmıyor, kudret ve eenrjisini sarfedemediği için, azap içinde kıvranıyordu.

İlkbahar yaklaşırken, uzak akrabalarından miras kalan, Siedlisko'daki arazisine gitmeğe karar verdi. Ziraatten hoşlanmadığı için, oraya hiç gitmemişti. Öncekori bu araziyi satmağa niyet ettiyse de, sonra vazgeçerek, hava alanının eski usta başısını burada çalışmağa davet etmişti.

Kıymetli efendisi için her şeyini fedaya hazır olan Galetski, onunla ayni günde istifasını verdiği gibi, bu arzusunu da yerine getirdi.

Ordudan ayrılmazdan önce, aralarında şöyle bir muhavere geçmişti:

— Demek artık sivil havacılık yapacaksınız yüzbaşım?

— Bunu daha evvelden bilmiyor muydun?

— Herkes biliyor bilmesine.. Fakat ben, sizinle beraber gelmek istiyordum da..

— Peki, benimle gelip nerede çalışacaksınız?

— Sizin bir araziye sahip olduğunuzu duymuştum.

— Doğru; Doğu Polonya'da 125 hektarlık bir yerim var. Ziraatle uğraşmaktan zevk duyar, daha doğrusu bu işi başarabilirsen, seni memnuniyetle kabul ederim. Esasen benim de emin bir kâhyaya ihtiyacım var.

İşte bu suretle Galetski, çiftlikte çalışmağa başlamış bulunuyordu.

Grey, bir gün çiftliğinin son durumunu gözden geçirmeği düşündü. Galetski'nin son gönderdiği rapor da karşısındaydı. Bunda, çiftlikteki sekiz odalı büyük evin hâlâ sağlam bir şekilde muhafaza edildiğini yazıyordu Galetski.. Beş hektarlık meyva bahçesindeki ağaçlar tamamen kurumuş, arazinin onbeş hektarını ormanlar kaplamış, diğer taraflar toprak ve kuma terkedilmişti. Canlı hayvan olarak da 4 at, 3 inek ve bir kaç domuzdan başka bir şey kalmamıştı.

— Tanrının bana verdiği bu müsait fırsattan geniş ve muntazam araziden faydalanmam lâzım diye mırıldandı. Bavulunu derhal hazırlayarak istasyon yolunu tuttu.

Trenin hareketine bir kaç dakika vardı; bir gazete alarak kompartmanlardan birine girdi. Hava epey soğuk olduğu halde, vagonun içi çok güzel ısıtılmıştı. Biraz sonra içeriye meşin ceketli ve kasketi gözlerinin üzerine kadar inmiş birisi girdi; Grey'in karşısına otururak cebinden çıkardığı gazetesini okumağa koyuldu.

Tren sarsıldı. Grey, kanepede yalnız başına, uzanarak oturabilmenin zevki içindeyken, kapı açıldı; bir kaç paket, onun arkasından iki valiz yere yuvarlandı. Bunu takiben kapıda atkılara sarılmış, narin yapılı, soluk soluğa bir çocuk belirdi. Uzun paltosu, koman lâstikleri ve ince şemsiyesi bu dekoru tamamlayan unsurlardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, zavallının kolunda bir de battaniye asılıydı.

Çocukda çok yorgun bir hal vardı. Eşyalarını yerleştirmeden dinlenmek mecburiyetinde kalmıştı. Etrafına göz attıktan sonra, çekingen bir tavırla Grey'in yanına oturdu. Çocuğun "Affedersiniz" demesine mukabil verdiği soğuk cevaptan, Grey'in bu işe pek memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Yeni arkadaş, sesli sesli burnunu sildikten sonra, bavullarını raflara yerleştirmeğe koyuldu. Bu iş de bir hayli yormuştu biçareyi..

Grey, hiç belli etmeden etrafı gözlüyor; karşıdaki yolcu horulduyor, ufak mektepli de mütemadiyen etrafındakileri yerleştirmeğe çalışıyordu. Zayıf olmakla beraber, izdirap çeken bir insan hali vardı bu çocukta..

Lekelerle kaplı zayıf, çirkin yüzü ona bir irkeklik ve çekingenlik ifadesi veriyordu. Sinirli ve zayıf elleri, bavulları itreyerek kaldırırken, kırmızı gözleri bunlar için özür diliyordu sanki..

Grey, kendi kendine "Ne beceriksiz çocuk!" diye düşünüyordu. Spor-

la çok fazla uğraştığından, Grey, insanlar hakkında ilk hükmünü, onların fizikî yapılarına bakarak verir; daha sonra da fikir ve kalp cephelerini tanımaya çalışırdı. İşte bunun için, en beğendiği insanlar, fizikî cephelerden mükemmel olanlardır.

Bununla beraber Grey, sathî düşünen bir insan değildir. Çocuğa karşı ilk nazarda, gayri ihtiyarî duyduğu antipati, bir kaç dakika sonra tamamen kaybolmuş, yerini derin bir sempatiye bırakmıştı.

Buna mukabil çocukcağız, kompartmana girdiği ilk anlardan itibaren, Grey'e merak ve saygıyla karışık bir hisle bakmıştı. İnsan bu bakışları görünce, uzun zamandır tanıdığına hükmedeceği geliyordu...

Fakat hakikaten de öyleymiş.. Bunu açığa vurmak cesaretini kendinde bulyamıyan zavallı, ince gülüşlerle ifadeye çalışıyormuş.. Sık sık öksürmesi ve göz kapaklarını oynatması da bu düşünceyle yapılan hareketlermiş..

Nihayet, bütün cesaretini toplamış olacak ki, ince bir sesle:

— Biliyor musunuz yüzbaşım, dedi. Trende uyuyabilmek, hayli güç bir şeydir.

— Evet. Doğru söylüyorsunuz ama, benim subay olduğumu nereden biliyorsunuz?

Genç mektepli, biraz canlanır gibi oldu. Yanakları pembeleşmişti:

— Oh, sizi hem çok iyi tanırım efendim, dedi. Siz, pilot yüzbaşı Georges Grey'siniz!

Grey gülerek:

— Çok doğru söylediniz yavrum, dedi. Fakat nasıl biliyorsunuz?

— Sizi resimlerinizden ve uçak alanından tanıyorum. Ben de Karol Zakcheski'yim, diyerek çocuk ayağa kalktı.

— Çok memnun oldum Bay Karol. Fakat niye kalktınız? İkimiz de pek âlâ oturabiliyorduk bir sırada.. Yoksa gidiyor musunuz?

— Wilno'ya, okuluma gidiyorum. Varşova'daki bir toplantıya okulumun bir delegesi olarak iştirak etmiştim. Bu güzel tesadüfü asla unutmıyacağım Yüzbaşım. Sizi ne zamandır tanımak istiyordum.

— Beni tanımak mı? Niçin?

— Bunu hepimiz istiyorduk efendim. Sizin gibi bir şahsiyetle konuşabilmek.. Heyecanla okuduğumuz savaş hâtıralarınızı ağzınızdan dinlemek...

Grey, birden çocuğun lâfını kesti:

— Bırakalım bunları, dedi. Siz, herhalde gazetelerin bu hususta yazdıkları methiyeleri okumuş olacaksınız.. Fakat bu "hepimiz" dediğiniz kimlerdir?

Çocuk bir müddet sessiz durduktan sonra:

— Biz, yani iki küçük erkek kardeşim, ben, amcam ve yengem, dedi.

— Ne? Yengeniz de mi?.. diye hayretle soran Grey, olabilir diye düşündü; belki de bir muharrir falandır..

Sonra yüksek sesle, çocuğa tekrar sordu:

— Kaçıncı sınıftasınız?

— Üçüncü sınıfta..

— Peki, bana biraz daha kendinizden bahsedin, lûtfen!

(Devamı var)

Ustalıklı Plân

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

da daha fazla malûmat toplamalıydın.. Bana kalırsa sen, ilkbaharda, sabahleyin yılanların güneşlendiğini görmüşsündür. Tabiî aklına gelen şey, yılanlarının güneşten hoşlandıkları olmuştur. Yalnız bir şeyi unuttun.. Zira güneş kızgınlaşıp, etrafı kavurmaya başlayınca, yılanlar gölgeye çekilir. Teri dışarı çıkarmak için, derilerinde hiç bir delik bulunmadığından, güneşten hoşlanmazlar. Uzun sözün kısası oğlum, ihtiyar Bart, yılanı bulduğunda bir saattir alüminyum kutuda, kızgın güneşin altında kalmış olan hayvancağız, Allahın rahmetine çoktan kavuşmuştu..

The American Magazine'den

GÖNÜLLÜ KAHRAMAN

ÇAVUŞ LEJON!

İŞTE ŞİMDİ EN UMMADIĞIM BİR MANZARA İLE KARŞILAŞMIŞTIM. SİDİ-BEN-ABESTEKİ KARARGÂHIMA KALENİN YARDIM İÇİN GÖNDERDİĞİ MESAJ REN YERLİ, BİZE KALEDEKİ SUBAYLARIN ÖLDÜĞÜNÜ VE KOMUTAYI ÇAVUŞ LÖJON'A BIRAKTIKLARINI SÖYLEMİŞTİ. DOĞRUSU YA BU MANZARA BENİ ÇOK ŞAŞIRTMIŞTI...

ÇAVUŞ LÖJON BORAZANCI TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMÜŞ OLAMAZ. ÇÜNKÜ ELİ EN AZ İKİ SAAT EVVEL SOĞUMUŞ BULUNUYOR.

...TAHMİNİME GÖRE: ÇAVUŞ ARABLARIN HÜCUMUNA KARŞI KOYMUŞ FAKAT BÜYÜK KAYIBA UĞRAMIŞTI. HER ÖLEN ASKERİ CANLI ZANNEDİLECEK ŞEKİLDE MAZGALLARA YERLEŞTİRMİŞ VE MAZGALDAN MAZGALA KOŞARAK ARAPLARA ATEŞ ETMİŞTİ... HER HALDE ÇAVUŞU DA KENDİ ASKERLERİNDEN BİRİ ÖLDÜRDÜ.

KALEDEKİ ASKERLER BİRER BİRER ÖLMÜŞ...

...ÖLENLERİN CESEDİ ÇAVUŞ LÖJON TARAFINDAN BİRER BİRER MAZGALLARA YERLEŞTİRİLMİŞTİ...

ARAPLARA TESLİM OLMAK İSTEMEYEN ÇAVUŞ, ÖLÜLERİN ARKASINDAN SİLAHLARINI ATEŞLEMİŞ.. ARAPLAR DA KORKARAK ÇEKİLMİŞTİ..

BUNUN ÜZERİNE ÇAVUŞ KENDİSİYLE İLE BİRLİKTE SAĞ KALAN ASKERLERDEN BİRİ TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ! ACABA KATİL KİMDİ? BORAZANIMI DA ÖLDÜREN O MU İDİ?

?

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

PROFESÖR JOHN ARTHÜR, ADETİ VEÇHİLE KAHVALTISINI YAPARKEN GAZETEYE DE BİR GÖZ ATIYORDU. KÜÇÜK BİR HAVADİS GÖZÜNE ÇARPINCA..

1.

YENİ BİR (UÇAN DAİRE) HALK ARASINDA BU SÖYLENTİ YAYILIP GİDİYOR. BİR ÇOK KİMSELER, GEÇEN AKŞAM YUVARLAK BİR CİSMİN DÖNEREK UÇTUĞUNU GÖRDÜKLERİNİ İDDİA EDİYORLAR!

...DÜŞÜNCELİ BİR TAVIRLA GAZETESİNİ KAPADI. ÂNİ BİR HAREKETLE ÇAY FİNCANININ ALTINDAKİ TABAĞI ALARAK PENCEREDEN FIRLATTI.

İŞTE! BU DA BİR DAİRE DEĞİLMİ, NİYE UÇMASIN?..

PENCEREDEN FIRLATILAN TABAK, GENİŞ BİR DAİRE ÇİZDİKTEN SONRA GÜRÜLTÜYLE YERE DÜŞTÜ

AYNI TECRÜBE, "NEED FLYING COMPANY" ŞİRKETİNİN PİLOTLARI ARASINDA DA YAPILMAKTAYDI. İÇLERİNDE EN GENÇ VE EN ÇESSURU OLAN JESS VİNTER YAPIYORDU BUNU...

ARKADAŞLARININ ALAYLI BAKIŞLARI ALTINDA MAHCUP OLAN JESS...

TABİİ, BENİMDE GÖRDÜĞÜM BUNUN AYNISI DEĞİLDİ.. FAKAT..

JESS VİNTER, CEVAP VERMEDEN ÇIKTI, HAVA ALANINI SÜRATLE GEÇTİ

ODARLÖR, HERKEZİ SÜKÛTA DAVET ETMİŞTİ...

JESS VİNTER MÜDÜRİYETE!.. ESS VİNTER...

DÜNAKŞAMKİ UÇUŞUNUN RAPORUNDA DA BU UÇAN DAİREDEN BAHSETTİNSE MÜDÜR SENİ HERHALDE ÇOK İYİ(!) KARŞILAYACAK!..

MÜDÜR KENDİSİNİ ÇOK İYİ KARŞILADI...

VİNTER, RAPORUNUZU OKUDUM. SİZE İTİMADIM OLDUĞU İÇİN RAPORUNUZDAKİLERE DE İNANDIM..

BU HAVADİS, SİZİ BEKLEYEN BİRİSİNİ ÇOK DAHA FAZLA ALÂKADAR ETMİŞ. YALNIZ ARKADAŞLARINIZA BİR ŞEY ANLATMAYIN. BU SIR OLARAK KALMALIDIR..

BİRAZ SONRA JESS, ŞAŞKIN BİR HALDE LÜKS BİR ARABAYA KURULMUŞ OLDUĞU HALDE TEKSASA DOĞRU YOL ALIYORDU...

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN Server Bedi

Plânı kapadı ve cebine koydu. Saatine baktı. Ümit, bir son trende kalmıştı. Yarım saat daha geçti. Son tren de geldiği halde Belçikalı görünmemişti. Fakat garson, Mehmet Rızaya doğru koştu ve kulağına haber verdi:

— Mösyö Alexandre Roux geldi; yemeğini dışarıda yemiş, odasına çıktı.

— Aşağı inmez mi?

— Bilmem..

Mehmet Rıza, yarım saat kadar daha bekledi. Büyük bir sevinç duymakla beraber, canı da sıkılmağa başlamıştı. Her şeyden evvel bu adamın yüzünü bir kere görmek istiyordu. Arsen Lüpenin ta kendisi olduğundan şüphe etmediği bu Belçikalının izini bulmak, belki artık bütün bu muammaları kaplayan perdenin en uzun eteğini kaldırmak ve baş kahramanı yakalamak demekti.

Şimdi bu adam, Arsen Lüpen, Arsen Lüpenin ta kendisi yukarıda ha?.. Mehmet Rızadan nihayet iki yüz adım ötede, onunla bir çatı altında bulunuyor. Fakat polis hafiyesi, yüzünü ve kıyafetini değiştirmemiş olduğu için, onun tarafından hemen tanınmaktan korkuyordu.

Arsen Lüpen acaba onu Kalamıştaki bahçede iyice görmüş müydü? Buna muhakkak nazarile bakmak lâzım.. Çünkü, fotoğrafları sık sık gazetelerde çıkan Mehmet Rızayı görmeden bile tanımaktan kolay bir şey yoktu.

Bunun için Mehmet Rıza, bahçenin en karanlık noktasındaki masada oturuyordu ve kendisini Belçikalıya göstermemeğe karar vermişti. Ertesi sabah da, her zaman cebinde taşıdığı makyaj kutusile yüzünü değiştirecekti.

Belçikalı hâlâ bahçeye inmediği için Mehmet Rıza, artık sabırsızlanmağa başlamıştı ve onu görmek ümidile bir kere yukarı çıkmak istedi. Yerinden kalktı; bahçeyi ve içerideki lokanta salonlarını geçti; merdiven başına gelince birdenbire geri çekildi ve arkasını döndü. Çünkü, sarışın bir adamın merdivenden indiğini görmüştü. Hol çok aydınlık olduğu için, Belçikalı tarafından tanınmaktan korktu.

Ecnebi, sağ taraftan bahçeye gideceği yerde, başı açık, sokak kapısına doğru yürümüştü. Mehmet Rıza da, şapkasını giymeğe lüzum görmeden onun peşine düştü. Sokağa çıktılar.

Belçikalı, ağır adımlarla ve ıslık çalarak yürüyordu. Mehmet Rıza da otuz adım kadar geriden, elleri arkasında, başını öne doğru sarkıtarak, hazmı kolaylaştırmak için gezintiye çıkmış bir adam rahatlığı ile adım atıyordu. Halbuki daha ağzına bir lokma bir şey koymamıştı. Çünkü gündüz uykusu midesini bozmuştu.

Belçikalı, ağır ağır yürüdü; ilerideki uzun ve geniş akasya yoluna kadar gitti. Geniş yolun iki tarafında da birer sıra ağaç vardı ve karşıdan karşıya dalları birbirile buluşarak gökyüzünü kapatıyordu. Hava esasen karanlıktı ve yolun içlerine doğru ilerledikçe, sık sık geçen bisikletlerin fenerleri olmasa, göz gözü görmesi çok güçtü.

Fakat yolun sağ tarafından yürüyen Mehmet Rıza,nın karanlığa son derece alışık gözleri, karşı taraftaki ağaçlardan birinin arkasından bir gölgenin çıktığını görmüştü. O da Belçikalıyı takip ediyor gibiydi.

Netekim ecnebi, yolun ilerisinden geri döndüğü zaman, gölge de hemen, tekrar bir ağacın arkasına gizlenmişti. Mehmet Rıza da, bir ağacın arkasında durmağı muvafık buldu.

Belçikalı, biraz sonra önünden geçmişti. Otele doğru gidiyordu. Mehmet Rıza da yürüdü. Öteki gölge de ağacın arkasından çıkmıştı. Fakat otele kadar gelmedi ve sokağın köşesinde kayboldu.

Belçikalı, otelin bahçesine girmişti. Deniz üstündeki masalardan birine oturdu. Mehmet Rıza da kendi masasına çekilmişti. Aralarında 30-40 adımlık bir mesafe vardı. Ama, Belçikalının masasında abajurlu bir elektrik lâmbası yandığı için, yüzünün çene, ağız ve bıyık tarafı iyice görünüyordu. Burnu ve gözleri gölgede kalmıştı. Cebinden bir gazete çıkardı ve okumağa başladı.

Mehmet Rıza, bütün dikkatile ona bakıyordu. Ah, Arsen Lüpen bu muydu acaba? Bu mudur Arsen Lüpen?.. Kırkını geçkin görünüyor.. Ortası çukurca, yuvarlak bir çene üstünde sıkı, dudakları birbirine yapışık, ince bir ağız.. Kesik sarı bıyıklar etrafında bütün yüzün barometre ibresi imiş gibi, zaman zaman ve kendi kendine hareket eden iki gülümseyiş çizgisi var.. Biraz karanlığa düşen burnunun iri ve kemikli olduğu görünüyor..

Kim der ki, ruhunun basit ve neşeli kımıldanışları uzaktan bile yüzünün düz sathında okunan bu adelâde, müsterih burjuva, daha bir gece evvel İstanbulun en zengin yalılarından birini soymuş, üstelik en yüksek bir cemiyet içinde halkı birbirine katan bir hokkabazlık yapmağa da vakit bulmuştur?.. Kim der ki bir hırsız, yüzünün haritasına bu kadar hâkimdir ve bu derece sakin görünebilir?.. Fakat bu mu acaba Arsen Lüpen?.. Zaman zaman Mehmet Rızanın içine şüphe düşüyor.. Yüzde yüz emin olsa, elini onun omuzuna koyarak:

— Mösyö Arsen Lüpen, artık lâtife yetişir!

Demekte bir an tereddüt eder mi ?..

Ah, şimdi Mehmet Rıza, bu ecnebinin masasına giderek, onunla konuşmağa can atıyordu. Fakat Arsen Lüpen gibi bir herifin şüphesini celbetmiyecek bir vesile bulmak çok güçtü. Dosdoğru gitse, kendini tanıtsa :

— M. Aleksandr Ru! Ben sizi Arsen Lüpen sanıyorum!..

Demeğe kalksa, gerek bu adam ister sahiden bir tuhafiye eşyası komisyoncusu olsun, gerekse Arsen Lüpen olsun, gülmekten kendini alamazdı. Bunlar, o kadar boşuna düşüncelerdi ki, Mehmet Rızanın kafasını oyalamaktan başka faydası yoktu.

Bununla beraber polis hafiyesi, Belçikalı ile konuşmanın bir çaresini düşünmekten bir türlü vazgeçemiyordu. O'u daha yakından görmek, sesini işitmek...

Tam bu sırada ecnebi ayağa kalktı ve bir elinde gazete, öteki elinde sigara ile bahçede ve masalar arsında gezinmeğe başladı. Bir iki defa, Mehmet Rızaya doğru on adım kadar yaklaşmıştı. Biraz daha yakın gelse, polis hafiyesi ona hitap etmekten kendini alamıyacaktı. Nitekim, bir defasında, Belçikalı, Mehmet Rızanın masasının yanından sürtünerek geçmişti.

Polis hafiyesi ayağa kalktı ve meslekten çekildiği zamandanberi kendi kendine ilerletmeğe çalıştığı Fransızcasile Belçikalıya hitap etti:

— Affedersiniz, dedi. Elinizdeki Matin gazetesi midir?

Ecnebi hemen gazeteyi uzattı ve ciddî bir nezaketle:

— Evet, dedi, Buyurunuz!

— Hangi günkü acaba? Affedersiniz,. Fakat.. Rica ederim.. Biraz benim masamda oturmaz mısınız?.. Her gün bu gazeteyi okuyorsanız, bir şey soracaktım size..

Belçikalı, bir sandalyeye ilişerek:

— Buyurunuz! diye tekrarladı.

Mehmet Rıza da, yüzü tamamile karanlığa gelecek tarzda oturmuştu ve dirseğini masanın üstüne koyarak, bir avucile çenesini tutmak suretile, yüzünün yarısını kapatmağa çalışıyordu. Sırf konuşmaya bir kapı açmış olmak için, şöyle bir yalan attı :

— Bu gazetenin bir kaç gün evvelki sayısında Türkiye'ye dair bir yazı çıkmış diyorlar.. Merak ettim.. Bilmem okudunuz mu? Bu gazete mi? İyice bilmiyorum ya.. Matin dedilerdi galiba..

Belçikalı, hemen şu cevabı verdi:

— Ben, her gün bu gazeteyi okuyorum. Bahsettiğiniz makaleyi görmedim. Başka bir gazetede olacak.. Ben de okumak isterdim. Çünkü, Türkiye'ye dair yazılmış eserleri merak ediyorum; bilhassa Türk iktisadiyatına dair...

— İktisadiyatla mı meşgulsünüz?

— Dolayısiyle evet.. Komisyoncuyum.. Daha doğrusu iki büyük Fransız fabrikasının ajanıyım. Türkiyeye geleli çok olmadı. Memleketi iyice tanımıyorum..

— Fransız mısınız?

— Aslen Belçikalıyım.

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

ARKASI VAR

Hikâye

Konuşan İSKELETLER

Gece yarısı.,

Bir kapının önüne oturmuş, düşünüyordum. Civarda bir köpeğin boğuk boğuk havlamasından ve uzaktan ona cevap veren diğer bir köpeğin daha hafif sesinden başka, derin sessizliği bozacak hiç bir gürültü işitilmiyordu..

Birdenbire sokağın üst başından, kulağıma bir kemik takırdısı geldi. Bir dakika sonra da, başı kukuleteli, parçaları, iskeletinin kaburgaları üstünde sallanan küflü bir kefene sarılmış iri bir iskelet, geniş adımlarla bana doğru ilerledi ve gecenin soluk aydınlığı içinde kayboldu..

Sırtında kırık, çürümüş bir tabut, elinde bir paket vardı. Şakırtının nereden geldiğini anlamıştım. İskeletin mafsalları oynuyor ve yürürken dirsekleri kaburgalarına çarpıyordu. Büyük bir korkuya kapılmıştım.

Daha aklımı başıma toplamadan ve hayaletin nereden gelip nereye gittiğini tahmin edemeden, bir başka iskeletin geldiğini, işittiğim kemik takırdısından anladım! Onun da omuzunda br tabutun üçte ikisi, koltuğunda bir kaç tahta parçası vardı.

Kukuletesinin altında kalan yüzünü görmek ve onunla konuşmak istedim. Fakat yanımdan geçerken dönüp, mağara gibi oyuk gözlerile ve sırıtan dişlerile bana gülümseyince, onunla konuşmak hevesinden vazgeçtim.

O henüz geçip gitmişti ki, taranlığın içinden başka bir hayalet çıktı. Bu hayalet, ağır bir mezar taşının altında iki kat yürüyor ve peşi sıra, bir ipe bağlı pis bir tabut sürüklüyordu.

Yanıma yaklaşınca, bir iki dakika kadar dikkatle bana baktı, sonra sırtını çevirdi:

— Arkadaş, lûtfen yardım et de şu yükü indireyim! dedi.

Taşı, yere değinceye kadar tuttum. Ve üstünde yazılı ismi okudum: "Johan Baxter, Mayıs 1839". Bu, ölüm tarihi idi. İskelet yanıma oturdu ve alnının kemiğini sildi; düşünceli bir tavırla eline dayayarak :

— Bu kadarı Fazla!.. Bu kadarı fazla!.. diye mırıldandı.

Sonra sol ayağını, sağ ayağının üstüne attı ve tabuttan çekip çıkardığı paslı bir çivi ile topuğunu kaşımağa başladı..

— Bu kadarı fazla olan nedir, dostum? diye sordum.

— Her şey.. Her şey çok fazla.. Gün oluyor, âdeta ölmemiş olmak istiyorum!

— Bana hayret veriyorsunuz! Ne demek istiyorsunuz? Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Nedir?..

— Ne midir? Şu kefene bakın!.. Lime lime.. Şu taş, çatlak içinde.. Şu çürümüş köhne tabuta bakın!.. Bir insanın dünyada sahip olduğu ne varsa, hepsi göz göre göre parça parça dökülüyor da, bir de "Ne var?" diye soruyorsunuz!..

— Aman azizim, sakin olunuz, dedim. Haklısınız ve bu kadarı fazla! Doğrusunu isterseniz, bu teferrüatın, şimdiki durumunuzda sizi bu kadar meşgul edeceğini tahmin etmiyordum!..

— Meşgul ediyor, azizim. Gurum incildi.. Konforum harap oldu desem daha doğru!.. Durun, müsaade edin de, size serüvenimi anlatayım!..

İskelet, bir mağarayı andıran göz oyuklarını bir noktaya dikti. Sanki beyinsiz kafatası hâtıralarını toplamak istiyormuş gibi sallandı.

— Haydi, anlatın! dedim.

Bir müddet öylece sessiz kaldıktan sonra, takırdayan dişleri arasından çıkan boğuk sesi ile anlatmağa başladı:

— Ben, şu karşıki sokakta, iki üç adalık ötedeki tepede, gördüğünüz eski mezarlıkta yatıyorum. Evet, bu köhne mezarlıkta tam otuz yıldır yatıyorum! Yıpranmış iskeletimi dinlendirmek için buraya geldiğim ve üzüntülerden, korkudan, tasalardan ebediyen kurtulduğumu

zevkle hissederek, uzun uykuma dalmak üzere buraya uzandığım gündenberi iş çok değişti.

O zamanlar burası, kır ortasında rüzgârlı, çiçekli, eski büyük ormanların yanıbaşında idi. Yapraklar, rüzgârla sallanırdı. Sincaplar tepemizde oynaşırlardı. Yerde sürünen hayvanlar ziyaretimize gelirdi. Kuşlar, seslerile asude ıssızlığı şenlendirirlerdi. O zaman da ölmek için, insan hayatından on yılını seve seve verirdi..

İyi komşular arasında bulunuyordum! Çünkü, yanıbaşımdaki ölülerin hepsi, şehrin en iyi ailelerine mensup idiler. Mezarlarımız gayet iyi muhafaza ediliyordu. Kitabe levhalarımız parlak, mezar taşlarımız çok temizdi..

Fakat o günler artık geçti. Çocuklarımız bizi unuttu. Torunum, şu gördüğünüz ellerin biriktirdiği paralarla yapılmış muhteşem evde oturuyor. Ben ise, içine yuva yapmak için kefenimi delen böceklerin istilâ ettiği metrûk bir mezarda dinleniyorum!

Allahaısmarladık azizim, gitmeliyim.. Belki de bu gece bir hayli yol yürümek lâzım gelecek.. Bu köhne, harap mezarlıkta artık uyuyacak değilim.. Münasip bir yer buluncaya kadar gideceğim. Dün gece yaptığımız toplantıda, gitmeğe karar verdik!..

Güneş doğarken, eski evlerimizde tek bir iskelet kalmıyacak.. Böyle yıkık, köhne mezarlar, hayattaki dostlarımıza lâyıktır! Lûtfen mezar taşımı yüklenmeme yardım ediniz; arkadaşlara yetişip, onlarla beraber gitmeliyim !..

İskelet, ayağa kalktı. Mezar taşını arkasına alması için ona yardım ettim. Bir daha ne konuştu, ne de arkasına baktı.. İskelet, taşını omuzuna alarak ve tavutunu peşisıra sürükleyerek korkunç kafileye katıldı.

Bu manzara, beni derin surette ilgilendiriyor ve bu zavallılara karşı sevgimi tahrik ediyordu. Önümden geçen kefenli, tabutlu iskeletlerden birine, bu meraklı ve acıklı hicretin(yolculuğun) hikâyesini neşretmek fikrini açtım.

İskelet, oturduğum eşiğe doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı:

— Üzülmeyiniz, dedi. Bırakıp gittiğimiz mezarların bu haline tahammül edebilen bir cemiyet, o mezarlarda yatan ölülerin maruz bırakıldıkları unutuluş hakkında ne söylense tahammül eder!..

* * *

Tam o sırada bir horoz öttü. Ve korkunç iskelet kafilesi gözümden silindi. Gözlerimi uğuşturarak uyandım. Ter içinde kalmıştım. Bütün gördüklerim, bana hakikat gibi gelmişti; rüya olduğunun farkında değildim. Başımın, karyoladan dışarıya doğru adamakıllı sarkmış olduğunu gördüm.

Bu vaziyet içinde kapılacak bir hisse bulunan şiirsiz, hayalsiz rüyalar görmek için birebirdir!..

MANDRAKE

RAKOF BENİM AKRABAM DEĞİLDİR. BEN BİR KIZ MEKTEBİNDEN GELDİM BU ŞATOYA. BURADAN ÇOK KORKUYORUM.

İHTİYAR DELİ!.. KIZCAĞIZA BİR ELBİSE BİLE ALMAZ.

HALBUKİ MARMAYA GÜZEL ELBİSELER NE YAKIŞIRDI.

MANDRAKENİN BİR EL İŞARETİYLE MARMANIN ÜZERİNDE GÜZEL BİR ELBİSE PEYDAH OLDU...

KATE! RAKOFUN LABORATUVARINDAKİ BOŞ KAFESTE NE VARDI?

VALLAHİ SÖYLEYEMEM!

SAKIN SÖYLEME!

BU SIRADA ABDULLAH DA AŞAĞIYA İNER

YOKSA DEVLERİ SİZ DE BİLİYOR MUSUNUZ?

BEN Mİ? HAYIR HİÇ BÖYLE ŞEY GÖRMEDİM.

NE OLUYOR??

KLAGA!.

O ESNADA RAKOFUN'LA BARATUVARINDAN BİR ÇIĞLIK GELİR..

GORA PENCEREDEN GİREN ACAİB BİR DÜŞMANLA BOĞUŞUYOR..

KOŞ! ABDULLAH ÇABUK! ÇABUK!

ONLAR ODAYA GİRERKEN PENCEREDEN GAYET İRİ BİR MAHLÛK KAÇIYORDU..

PROFESÖRLE GORA BAYGIN YATIYORLARDI...

ÖLMÜŞLER Mİ?

HAYIR YAŞIYORLAR. ABDULLAH KAÇANI GÖRDÜN MÜ?

HİÇ KİMSE GÖRÜNMÜYOR EFENDİM DIŞARSI ÇOK KARANLIK!

ARKASI VAR.

BAY TEKİN

KRAL ZERO HİDDETİNDEN KUDURARAK "SENİNLE SONRA GÖRÜŞÜRÜM" DİYE BAĞIRIR. "HEMEN DALEYİ ARAMAĞA ÇIKACAĞIM" DUA ET ONU SAĞLAM BULAYIM. YOKSA HALİN HARABTIR!"

ZERO YARIŞ KIZAĞINA BİNER "BÜTÜN DENİZALTILARI HABERDAR ETMELİ. DALEYİ ARASINLAR."

İNSAN AKLININ ALAMIYACAĞI BİR SÜRATLE, ZERO DENİZ KIYISINA YAKLAŞIYOR..

DENİZALTI LİMANINDA, KRALIN GELDİĞİNİ GÖREN MAKİNİSTLER ÖNÜNDE EĞİLİYORLAR "ZERO ONLARA BAĞIRIR: "ŞİMDİ HÜRMETE LÜZUM YOK! HAYDİ VAZİFE BAŞINA"

BU SIRADA DENİZALTİDA HAVA BÖLMESİNİN SULARI TULUMBAYLA BOŞALTILMIŞTIR. KAPTAN SORAR "ŞU MACERANIZI BANA BİRİNİZ ANLATSIN!"

DALE ANLATIR, BAYTEKİN TAMAMLAR. "TANIŞTIĞIMIZA MEMNUN OLDUM. HAYDİ, KAPTAN BÖLMESİNE GEÇELİM!".

KRAL ZERONUN İDARESİNDEKİ DENİZALTILLAR HUSUSİ CİHAZLARI İLE DENİZİN DİBİNİ TARAMAĞA BAŞLARLAR...

KAPTAN "MAJESTEMİZ, DER. İSTEARADIĞIMIZ DENİZALTI GÖZÜKTÜ. YANINA YAKLAŞIYORUZ."

-ARKASI VAR-

ATEŞ!

ÇOCUKLARA- HAFTALIK MECMUA

SAYI : 27
15 KURUŞ

ATEŞ!

ÇOCUKLARA-HAFTALIK MECMUA

SAYI : 27

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

Genç Artist

1.

ARKASI VAR

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK NEŞRİYAT MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl:I Cilt:2 Sayı:27

25 Mart 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HAMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Çağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Ustalıklı PLÂN

ÇEVİREN: OKTAY HANHAN

Kolunun altına bir ölüm âletinden başka bir şey olmayan uzunca bir kutuyu sıkıştıran Joe, diğer eliyle çalıları ayırarak, kendisine yol açıyordu. Az ileride, yol kavşağında, ihtiyar Stilman'ın çiftliğine ait olan posta kutusu görünmüştü. Bu kutunun kilitli olduğunu biliyordu.

Zira, arada bir Stilman'a sattığı sığırların parasını postayla gönderirlerdi. Aldığı para ise 10,000 liradan aşağı düşmezdi. Maamafih Joe'da bir yedek anahtar bulunuyordu; bir vakitler Stilman'ın çiftliğinde çalışmıştı.

Posta kutusunun yanına vardığında, anahtarı kilide sokarak kapağını açtı. Sonra, taşımakta olduğu uzunca kutuyu yarıya kadar posta kutusunun içine soktu. Gayet ihtiyatlı hareket ederek kancayı kaldırdı. Bu hareketiyle, kutunun alt kapağını açmıştı.

Bu sefer elindeki kutuyu yukarı kaldırarak iki yana salladı. İçindeki menhus zehirli hayvanın posta kutusuna kaydığını, tuttuğu kutunun hafifleşmesinden anlayabiliyordu. Bu işi yaptıktan sonra, ustalıkla kutuyu çekip aldı; posta kutusunun kapağını kapadı ve kilitledi.

Bir saat kadar sonra Bart Stilman mektuplarını almağa gelecekti. Kutuyu açtıktan sonra, gözlerini kısarak içinde ne bulunduğunu anlamaya çalışacaktı. Joe bunu kat'iyetle biliyordu. Zira ihtiyarın her hareketini dikkatle kontrol etmiş, bütün âdetlerini öğrenmişti.

O, böyle eğilmiş bir vaziyette dururken, bir saattir kavurucu bir güneş altında, kutuda kapalı kalmış olan çıngıraklı yılan, hiddetle yıldırım gibi ona saldıracaktı.

Joe'nun öğrendiğine göre, genç ve sağlam birisini, kolundan veya bacağından yılan soksa pek korkulacak bir şey değilmiş. Halbuki bu sefer çıngıraklı yılan Bart'ın suratına atılacaktı. Hem Bart Stilman, yetmiş yaşında bir ihtiyardı.

Ayni zamanda kalbi vardı. Bart'ın kurtulmasına imkân olmadığı gibi, ölümü muhakkaktı. Yılana gelince; ihtiyarı soktuktan sonra kutudan kayarak uzaklaşacaktı.

Görüldüğü gibi, gayet ustalıklı bir plândı bu!.. Böylelikle kendisini tehlikeye atmadan, ihtiyar adamdan öcünü alacaktı. O ortadan kalkınca, Joe, torunu Sally ile tekrar görüşebilecekti. Zaten, Stilman'ın çiftliğinden atılmasına, ihtiyarın torunuyla fazla buluşmaları sebep olmuştu.

Eğer plânı muvaffak olursa, Sally'yi tekrar görecekti. Kızı kendisiyle birlikte kaçmağa razı ederdi elbet.. Sonra bir yerde evlenirlerdi. Hele kızın ailesi, evlâtlarını geri almak için, kendisiyle anlaşmaya kalkarsa, onlardan talep edeceği parayla ömrünün sonuna kadar rahat yaşayacaktı.

* * *

Saat üç sularında kasabanın dedikoducularından Devey Turner, başını bilârdo salonundan içeri uzattı. Oyun oynayanların arasında Joe da bulunuyordu.

— Çocuklar, havadisi duydunuz mu? İhtiyar Stilman ölmüş.. Onu, posta kutusunun yanıbaşında yere serili bulmuşlar!..

Herkes bu haber üzerine heyecanlı heyecanlı konuşmağa başlamıştı.

Az sonra Şerif Huntley, arkasında iri yarı muavini olduğu halde salona girince, Joe gayri ihtiyarî elinde tuttuğu istakayı sımsıkı kavradı. Bir kaç dakika sonra Şerif, Joe'nun masası önünde durakladı:

— Evlât, her halde haberi duymuşsundur! dedi.

Bunu söylerken gayet sakindi.

Joe, bu anın geleceğini evvelden hesapladığı için, vereceği cevabı ezbere biliyordu. Gözlerini yere indirmeden, başını büyük bir esefle salladı:

— Evet, dedi. Duydum! Doğrusu çok da üzüldüm. Bilirsiniz ya, beni çiftliğinden kovduğu için ona kızgındım. Buna rağmen, ne de olsa, başına böyle bir şey gelmesini elbette istemezdim.

Bu sözler üzerine Şerif, başını evet der gibilerden salladı. Sonra sükût.. Havadaki sessizlik uzadıkça uzuyordu. Öyle ki, insan bu sükûneti bozmak için aklına ilk gelen şeyi söyler. Sırf konuşmak, bir şey söylemiş olmak için..

Nitekim Joe'ya da böyle oldu. Sinirli bir hareketle, dilini dudakları üzerinde gezdirerek aklına ilk gelen şeyi söyleyivirdi:

— Yılanların böyle başıboş dolaşmalarına mani olmalısınız.. Baksanıza insanın başına neler getiriyorlar!..

Şerif, önündeki masaya dayanarak gözlerini ona dikti:

— Bartı bir yılanın öldürdüğünü nereden biliyorsun, oğlum? Herhalde Devey söylemiştir. Onun bu işten haberi yok! Yalnız ben ve muavinim bunu biliyoruz. Sen nereden öğrendim? Cevap ver!..

Mukavemet etmek beyhudeydi. Şerif muavini, ceplerini araştırarak içinden çıkanları bilârdo masasının üzerine bırakırken, Joe sessiz, hiç kımıldamadan duruyordu. Muavin, posta kutusunun anahtarını bularak, Şerife uzattı.

O ise, cebinden çıkardığı bir anahtarla bunu karşılaştırarak, ikinci defa başını salladı:

— Neyse, buna pek lüzum yoktu ya!.. Zaten taşıdığı uzun kutuyu, gömülü olduğu yerden çıkarmıştık. Görüyorsun ya evlât; vaziyet böyle.. Polis kuvvetinden bir parmak izi mütehassısı çağırttık. Yılanı taşıdığın posta kutusunun üzerindeki parmak izlerinin ayni olduğunu meydana koydu! Bunlar, senin parmak izlerinmiş.. Deliller hep aleyhine. Ne yazık ki, cinayete teşebbüs etmek suçundan insan asmıyorlar!..

Hayretten afallayan Joe'nun vaziyetine gülerek devam etti:

— Ya, öyle.. Cinayet işlemek isterken, muvaffak olamıyanları kanun asmıyor! Oğlum, madem böyle bir iş yapacaktın, yılanlar hakkın-

(Baştarafı 5 inci sayfada)

Kıymetli okuyucularımız; bu gün mecmuamızda başlayan roman, alelâde bir hikâye değildir. Hareketli, heyecanlı, zaman zaman nefesinizi kesecek kadar tesirli olan bu vaka tamamen hayattan alınmıştır. Yazar, Polonya ordusunda hava subayı olarak vazife görmüştür. Yazılarında bahsettiği gençler de hep bu arada tanıdığı kimselerdir.

BİRİNCİ KISIM

Grey'in bütün cesareti kırılmıştı. İşte, senelerdir aradığını bulamıyor, boşu boşuna çabalıyordu. Harpte iştirak ettiği manevralarda komşularına dehşet saçıyor, onlara parmak ısırtıyordu. Fakat şimdi daima birinciliği kazandığı müsabakalara da monoton, sıkıcı geliyordu ona..

Grey, bir zamanlar pilot okulunda öğretmenlik de yapmıştı. Yeni havacı yetiştirmek arzusu, onu bir hayli oyaladı. Nihayet bir gün, bu hususta çok ileri görüşlere sahip olan bu genç subay, okulun eğitim kuruluna fikirlerini kabul ettiremediği için, on dört yıllık vazifesinden istifa etmek için bir an tereddüde düşmemişti.

İstifasını takiben, üç havacılık kumpanyası birden kendisine pilotluk teklif ettiler. Fakat Grey, bunları şiddetle reddetti. Her gün ayni yolu gidip gelmek, onun en sıkıldığı şeydi.

Kendisine hususi pilotluğunu teklif eden milyoner M. Stenson'a da ayni vakur edasiyle:

— Ben, şöfor olamam! demişti.

Grey şimdi 32 yaşında sportmen bir gençtir. Sıkılıyor, içi içine sığmıyor, kudret ve eenrjisini sarfedemediği için, azap içinde kıvranıyordu.

İlkbahar yaklaşırken, uzak akrabalarından miras kalan, Siedlisko'daki arazisine gitmeğe karar verdi. Ziraatten hoşlanmadığı için, oraya hiç gitmemişti. Öncekiler bu araziyi satmağa niyet ettiyse de, sonra vazgeçerek, hava alanının eski usta başısını burada çalışmağa davet etmişti.

Kıymetli efendisi için her şeyini fedaya hazır olan Galetski, onunla ayni günde istifasını verdiği gibi, bu arzusunu da yerine getirdi.

Ordudan ayrılmazdan önce, aralarında şöyle bir muhavere geçmişti:

— Demek artık sivil havacılık yapacaksınız yüzbaşım?

— Bunu daha evvelden bilmiyor muydun?

— Herkes biliyor bilmesine.. Fakat ben, sizinle beraber gelmek istiyordum da..

— Peki, benimle gelip nerede çalışacaksınız?

— Sizin bir araziye sahip olduğunuzu duymuştum.

— Doğru; Doğu Polonya'da 125 hektarlık bir yerim var. Ziraatle uğraşmaktan zevk duyar, daha doğrusu bu işi başarabilirsen, seni memnuniyetle kabul ederim. Esasen benim de emin bir kâhyaya ihtiyacım var.

İşte bu suretle Galetski, çiftlikte çalışmağa başlamış bulunuyordu.

Grey, bir gün çiftliğinin son durumunu gözden geçirmeği düşündü. Galetski'nin son gönderdiği rapor da karşısındaydı. Bunda, çiftlikteki sekiz odalı büyük evin hâlâ sağlam bir şekilde muhafaza edildiğini yazıyordu Galetski,. Beş hektarlık meyva bahçesindeki ağaçlar tamamen kurumuş, arazinin onbeş hektarını ormanlar kaplamış, diğer taraflar toprak ve kuma terkedilmişti. Canlı hayvan olarak da 4 at, 3 inek ve bir kaç domuzdan başka bir şey kalmamıştı.

— Tanrının bana verdiği bu müsait fırsattan geniş ve muntazam araziden faydalanmam lâzım diye mırıldandı. Bavulunu derhal hazırlayarak istasyon yolunu tuttu.

Trenin hareketine bir kaç dakika vardı; bir gazete alarak kompartmanlardan birine girdi. Hava epey soğuk olduğu halde, vagonun içi çok güzel ısıtılmıştı. Biraz sonra içeriye meşin ceketli ve kasketi gözlerinin üzerine kadar inmiş birisi girdi; Grey'in karşısına oturarak cebinden çıkardığı gazetesini okumağa koyuldu.

Tren sarsıldı. Grey, kanepede yalnız başına, uzanarak oturabilmenin zevki içindeyken, kapı açıldı; bir kaç paket, onun arkasından iki valiz yere yuvarlandı. Bunu takiben kapıda atkılara sarılmış, narin yapılı, soluk soluğa bir çocuk belirdi. Uzun paltosu, koman lâstikleri ve ince şemsiyesi bu dekoru tamamlayan unsurlardı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, zavallının kolunda bir de battaniye asılıydı.

Çocukda çok yorgun bir hal vardı. Eşyalarını yerleştirmeden dinlenmek mecburiyetinde kalmıştı. Etrafına göz attıktan sonra, çekingen bir tavırla Grey'in yanına oturdu. Çocuğun "Affedersiniz" demesine mukabil verdiği soğuk cevaptan, Grey'in bu işe pek memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Yeni arkadaş, sesli sesli burnunu sildikten sonra, bavullarını raflara yerleştirmeğe koyuldu. Bu iş de bir hayli yormuştu biçareyi..

Grey, hiç belli etmeden etrafı gözlüyor; karşıdaki yolcu horulduyor, ufaklık mektepli de mütemadiyen etrafındakileri yerleştirmeğe çalışıyordu. Zayıf olmakla beraber, izdirap çeken bir insan hali vardı bu çocukta..

Lekelerle kaplı zayıf, çirkin yüzü ona bir irkeklik ve çekingenlik ifadesi veriyordu. Sinirli ve zayıf elleri, bavulları itreyerek kaldırırken, kırmızı gözleri bunlar için özür diliyordu sanki..

Grey, kendi kendine "Ne beceriksiz çocuk!" diye düşünüyordu. Spor-

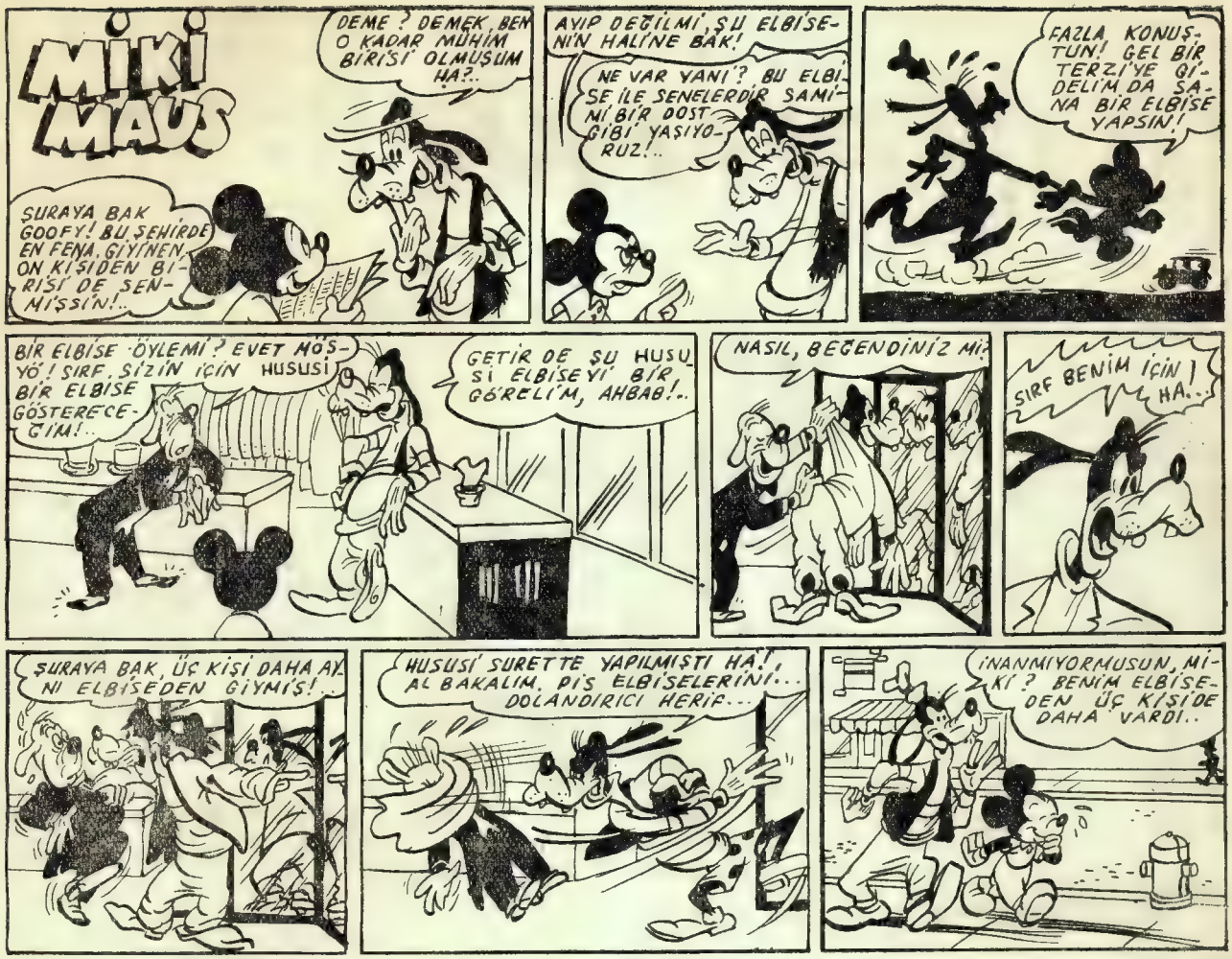

la çok fazla uğraştığından, Grey insanlar hakkında ilk hükmünü, onların fizikî yapılarına bakarak verir; daha sonra da fikir ve kalp cephelerini tanımaya çalışırdı. İşte bunun için, en beğendiği insanlar, fizikî cephelerden mükemmel olanlardır.

Bununla beraber Grey, sathî düşünen bir insan değildir. Çocuğa karşı ilk nazarda, gayri ihtiyarî duyduğu antipati, bir kaç dakika sonra tamamen kaybolmuş, yerini derin bir sempatiye bırakmıştı.

Buna mukabil çocukcağız, kompartmana girdiği ilk anlardan itibaren, Grey'e merak ve saygıyla karışık bir hisle bakmıştı. İnsan bu bakışları görünce uzun zamandır tanıdığına hükmedeceği geliyordu...

Fakat hakikaten de öyleymiş. Bunu açığa vurmak cesaretini kendinde bulyamıyan zavallı, ince gülüşlerle ifadeye çalışıyormuş. Sık sık öksürmesi ve göz kapaklarını oynatması da bu düşünceyle yapılan hareketlermiş.

Nihayet, bütün cesaretini toplamış olacak ki, ince bir sesle:

— Biliyor musunuz yüzbaşım, dedi. Trende uyuyabilmek, hayli güç bir şeydir.

— Evet. Doğru söylüyorsunuz ama, benim subay olduğumu nereden biliyorsunuz?

Genç mektepli, biraz canlanır gibi oldu. Yanakları pembeleşmişti:

— Oh, sizi hem çok iyi tanırım efendim, dedi. Siz, pilot yüzbaşı Georges Grey'siniz!

Grey gülerek:

— Çok doğru söylediniz yavrum, dedi. Fakat nasıl biliyorsunuz?

— Sizi resimlerinizden ve uçak alanından tanıyorum. Ben de Karol Zakcheski'yim, diyerek çocuk ayağa kalktı.

— Çok memnun oldum Bay Karol. Fakat niye kalktınız? İkimiz de pek âlâ oturabiliyorduk bir sırada.. Yoksa gidiyor musunuz?

— Wilno'ya, okuluma gidiyorum. Varşova'daki bir toplantıya okulumun bir delegesi olarak iştirak etmiştim. Bu güzel tesadüfü asla unutmıyacağım Yüzbaşım. Sizi ne zamandır tanımak istiyordum.

— Beni tanımak mı? Niçin?

— Bunu hepimiz istiyorduk efendim. Sizin gibi bir şahsiyetle konuşabilmek.. Heyecanla okuduğumuz savaş hâtıralarınızı ağzınızdan dinlemek...

Grey, birden çocuğun lâfını kesti:

— Bırakalım bunları, dedi. Siz, herhalde gazetelerin bu hususta yazdıkları methiyeleri okumuş olacaksınız. Fakat bu "nepimiz" dediğiniz kimlerdir?

Çocuk bir müddet sessiz durduktan sonra:

— Biz, yani iki küçük erkek kardeşim, ben, amcam ve yengem, dedi.

— Ne? Yengeniz de mi?.. diye hayretle soran Grey, olabilir diye düşündü; belki de bir muharrir falandır..

Sonra yüksek sesle çocuğa tekrar sordu:

— Kaçıncı sınıftasınız?

— Üçüncü sınıfta..

— Peki, bana biraz daha kendinizden bahsedin, lûtfen!

(Devamı var)

Ustalıklı Plân

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

da daha fazla malûmat toplamalıydın.. Bana kalırsa sen, ilkbaharda, sabahleyin yılanların güneşlendiğini görmüşsündür. Tabiî aklına gelen şey, yılarınların güneşten hoşlandıkları olmuştur. Yalnız bir şeyi unuttun.. Zira güneş kızgınlaşıp, etrafı kavurmaya başlayınca, yılanlar gölgeye çekilir. Teri dışarı çıkarmak için, derilerinde hiç bir delik bulunmadığından, güneşten hoşlanmazlar. Uzun sözün kısası oğlum, ihtiyar Bart, yılanı bulduğunda bir saattir alüminyum kutuda, kızgın güneşin altında kalmış olan hayvancağız, Allahın rahmetine çoktan kavuşmuştu...

The American Magazine'den

Gönüllü KAHRAMAN

İŞTE ŞİMDİ EN UMMADIĞIM BİR MANZARA İLE KARŞILAŞMIŞTIM. SİDİ-BEN-ABESTEKİ KARARGÂHIMA KALENİN YARDIM İÇİN GÖNDERDİĞİ MESAJ REN YERLİ, BİZE KALEDEKİ SUBAYLARIN ÖLDÜĞÜNÜ VE KOMUTAYI ÇAVUŞ LÖJON'A BIRAKTIKLARINI SÖYLEMİŞTİ. DOĞRUSU YA BU MANZARA BENİ ÇOK ŞAŞIRTMIŞTI...

...TAHMİNİME GÖRE: ÇAVUŞ ARABLARIN HÜCUMUNA KARŞI KOYMUŞ FAKAT BÜYÜK KAYIBA UĞRAMIŞTI. HER ÖLEN ASKERİ CANLI ZANNEDİLECEK ŞEKİLDE MAZGALLARA YERLEŞTİRMİŞ VE MAZGALDAN MAZGALA KOŞARAK ARAPLARA ATEŞ ETMİŞTİ... HER HALDE ÇAVUŞU DA KENDİ ASKERLERİNDEN BİRİ ÖLDÜRDÜ.

KALEDEKİ ASKERLER BİRER BİRER ÖLMÜŞ...

...ÖLENLERİN CESEDİ ÇAVUŞ LÖJON TARAFINDAN BİRER BİRER MAZGALLARA YERLEŞTİRİLMİŞTİ...

ARAPLARA TESLİM OLMAK İSTEMEYEN ÇAVUŞ, ÖLÜLERİN ARKASINDAN SİLAHLARINI ATEŞLEMİŞ.. ARAPLAR DA KORKARAK ÇEKİLMİŞTİ..

BUNUN ÜZERİNE ÇAVUŞ KENDİSİYLE İLE BİRLİKTE SAĞ KALAN ASKERLERDEN BİRİ TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMÜŞTÜ! ACABA KATİL KİMDİ? BORAZANIMI DA ÖLDÜREN O MU İDİ?

?

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

PROFESÖR JOHN ARTHUR, ADETİ VEÇHİLE KAHVALTISINI YAPARKEN GAZETEYE DE BİR GÖZ ATIYORDU. KÜÇÜK BİR HAVADİS GÖZÜNE ÇARPINCA..

1.

YENİ BİR (UÇAN DAİRE) HALK ARASINDA BU SÖYLENTİ YAYILIP GİDİYOR. BİR ÇOK KİMSELER, GEÇEN AKŞAM YUVARLAK BİR CİSMİN DÖNEREK UÇTUĞUNU GÖRDÜKLERİNİ İDDİA EDİYORLAR!

...DÜŞÜNCELİ BİR TAVIRLA GAZETESİNİ KAPADI. ANİ BİR HAREKETLE ÇAY FİNCANININ ALTINDAKİ TABAĞI ALARAK PENCEREDEN FIRLATTI.

İŞTE! BU DA BİR DAİRE DEĞİLMİ, NİYE UÇMASIN?..

PENCEREDEN FIRLATILAN TABAK, GENİŞ BİR DAİRE ÇİZDİKTEN SONRA GÜRÜLTÜYLE YERE DÜŞTÜ

AYNI TECRÜBE, "NEED FLYING COMPANY" ŞİRKETİNİN PİLOTLARI ARASINDA DA YAPILMAKTAYDI. İÇLERİNDE EN GENÇ VE EN ÇESSURU OLAN JESS VİNTER YAPIYORDU BUNU...

ARKADAŞLARININ ALAYLI BAKIŞLARI ALTINDA MAHCUP OLAN JESS...

TABİİ, BENİMDE GÖRDÜĞÜM BUNUN AYNISI DEĞİLDİ.. FAKAT..

OPARLÖR, HERKEZİ SÜKÛTA DAVET ETMİŞTİ...

JESS VİNTER MÜDÜRİYETE!.. SS VİNTER...

DÜNAKŞAMKİ UÇUŞUNUN RAPORUNDA DA BU UÇAN DAİREDEN BAHSETTİNSE MÜDÜR SENİ HERHALDE ÇOK İYİ(!) KARŞILAYACAK!..

JESS VİNTER, CEVAP VERMEDEN ÇIKTI, HAVA ALANINI SÜRATLE GEÇTİ

MÜDÜR KENDİSİNİ ÇOK İYİ KARŞILADI...

VİNTER, RAPORUNUZU OKUDUM. SİZE İTİMADIM OLDUĞU İÇİN RAPORUNUZDAKİLERE DE İNANDIM..

BU HAVADİS, SİZİ BEKLEYEN BİRİŞİNİ ÇOK DAHA FAZLA ALÂKADAR ETMİŞ. YALNIZ ARKADAŞLARINIZA BİR ŞEY ANLATMAYIN. BU SIR OLARAK KALMALIDIR..

BİRAZ SONRA JESS, ŞAŞKIN BİR HALDE LÜKS BİR ARABAYA KURULMUŞ OLDUĞU HALDE TEKSASA DOĞRU YOL ALIYORDU...

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Plânı kapadı ve cebine koydu. Saatine baktı. Ümit, bir son trende kalmıştı. Yarım saat daha geçti. Son tren de geldiği halde Belçikalı görünmemişti. Fakat garson, Mehmet Rızaya doğru koştu ve kulağına haber verdi:

— Mösyö Alexandre Roux geldi; yemeğini dışarıda yemiş, odasına çıktı.

— Aşağı inmez mi?

— Bilmem..

Mehmet Rıza, yarım saat kadar daha bekledi. Büyük bir sevinç duymakla beraber, canı da sıkılmağa başlamıştı. Her şeyden evvel bu adamın yüzünü bir kere görmek istiyordu. Arsen Lüpenin ta kendisi olduğundan şüphe etmediği bu Belçikalının izini bulmak, belki artık bütün bu muammaları kaplayan perdenin en uzun eteğini kaldırmak ve baş kahramanı yakalamak demekti.

Şimdi bu adam, Arsen Lüpen, Arsen Lüpenin ta kendisi, yukarıda ha?.. Mehmet Rızadan nihayet iki yüz adım ötede, onunla bir çatı altında bulunuyor. Fakat polis hafiyesi, yüzünü ve kıyafetini değiştirmemiş olduğu için, onun tarafından hemen tanınmaktan korkuyordu.

Arsen Lüpen acaba onu Kalamıştaki bahçede iyice görmüş müydü? Buna muhakkak nazarile bakmak lâzım.. Çünkü, fotoğrafları sık sık gazetelerde çıkan Mehmet Rızayı görmeden bile tanımaktan kolay bir şey yoktu.

Bunun için Mehmet Rıza, bahçenin en karanlık noktasındaki masada oturuyordu ve kendisini Belçikalıya göstermemeğe karar vermişti. Ertesi sabah da, her zaman cebinde taşıdığı makyaj kutusile yüzünü değiştirecekti.

Belçikalı hâlâ bahçeye inmediği için Mehmet Rıza, artık sabırsızlanmağa başlamıştı ve onu görmek ümidile bir kere yukarı çıkmak istedi. Yerinden kalktı; bahçeyi ve içerideki lokanta salonlarını geçti; merdiven başına gelince birdenbire geri çekildi ve arkasını döndü. Çünkü, sarışın bir adamın merdivenden indiğini görmüştü. Hol çok aydınlık olduğu için, Belçikalı tarafından tanınmaktan korktu.

Ecnebi, sağ taraftan bahçeye gideceği yerde, başı açık, sokak kapısına doğru yürümüştü. Mehmet Rıza da, şapkasını giymeğe lüzum görmeden onun peşine düştü. Sokağa çıktılar.

Belçikalı, ağır adımlarla ve ıslık çalarak yürüyordu. Mehmet Rıza da otuz adım kadar geriden, elleri arkasında, başını öne doğru sarkıtarak, hazmı kolaylaştırmak için gezintiye çıkmış bir adam rahatlığı ile adım atıyordu. Halbuki daha ağzına bir lokma bir şey koymamıştı. Çünkü gündüz uykusu midesini bozmuştu.

Belçikalı, ağır ağır yürüdü; ilerideki uzun ve geniş akasya yoluna kadar gitti. Geniş yolun iki tarafında da birer sıra ağaç vardı ve karşıdan karşıya dalları birbirile buluşarak gökyüzünü kapatıyordu. Hava esasen karanlıktı ve yolun içlerine doğru ilerledikçe, sık sık geçen bisikletlerin fenerleri olmasa, göz gözü görmesi çok güçtü.

Fakat yolun sağ tarafından yürüyen Mehmet Rıza,nın karanlığa son derece alışık gözleri, karşı taraftaki ağaçlardan birinin arkasından bir gölgenin çıktığını görmüştü. O da Belçikalıyı takip ediyor gibiydi.

Netekim ecnebi, yolun ilerisinden geri döndüğü zaman, gölge de hemen, tekrar bir ağacın arkasına gizlenmişti. Mehmet Rıza da, bir ağacın arkasında durmağı muvafık buldu.

Belçikalı, biraz sonra önünden geçmişti. Otele doğru gidiyordu. Mehmet Rıza da yürüdü. Öteki gölge de ağacın arkasından çıkmıştı. Fakat otele kadar gelmedi ve sokağın köşesinde kayboldu.

Belçikalı, otelin bahçesine girmişti. Deniz üstündeki masalardan birine oturdu. Mehmet Rıza da kendi masasına çekilmişti. Aralarında 30-40 adımlık bir mesafe vardı. Ama, Belçikalının masasında abajurlu bir elektrik lâmbası yandığı için, yüzünün çene, ağız ve bıyık tarafı iyice görünüyordu. Burnu ve gözleri gölgede kalmıştı. Cebinden bir gazete çıkardı ve okumağa başladı.

Mehmet Rıza, bütün dikkatile ona bakıyordu. Ah, Arsen Lüpen bu muydu acaba? Bu mudur Arsen Lüpen?.. Kırkını geçkin görünüyor.. Ortası çukurca, yuvarlak bir çene üstünde sıkı, dudakları birbirine yapışık, ince bir ağız.. Kesik sarı bıyıklar etrafında bütün yüzün barometre ibresi imiş gibi, zaman zaman ve kendi kendine hareket eden iki gülümseyiş çizgisi var.. Biraz karanlığa düşen burnunun iri ve kemikli olduğu görünüyor..

Kim der ki, ruhunun basit ve neşeli kımıldanışları uzaktan bile yüzünün düz sathında okunan bu alelâde, müsterih burjuva, daha bir gece evvel İstanbulun en zengin yalılarından birini soymuş, üstelik en yüksek bir cemiyet içinde halkı birbirine katan bir hokkabazlık yapmağa da vakit bulmuştur?.. Kim der ki bir hırsız, yüzünün haritasına bu kadar hâkimdir ve bu derece sakin görünebilir?.. Fakat bu mu acaba Arsen Lüpen?.. Zaman zaman Mehmet Rızanın içine şüphe düşüyor.. Yüzde yüz emin olsa, elini onun omuzuna koyarak:

— Mösyö Arsen Lüpen, artık lâtife yetişir!

Demekte bir an tereddüt eder mi ?..

Ah, şimdi Mehmet Rıza, bu ecnebinin masasına giderek, onunla konuşmağa can atıyordu. Fakat Arsen Lüpen gibi bir herifin şüphesini celbetmiyecek bir vesile bulmak çok güçtü. Dosdoğru gitse, kendini tanıtsa :

— M. Aleksandr Ru! Ben sizi Arsen Lüpen sanıyorum!..

Demeğe kalksa, gerek bu adam ister sahiden bir tuhafiye eşyası komisyoncusu olsun, gerekse Arsen Lüpen olsun, gülmekten kendini alamazdı. Bunlar, o kadar boşuna düşüncelerdi ki, Mehmet Rızanın kafasını oyalamaktan başka faydası yoktu.

Bununla beraber polis hafiyesi, Belçikalı ile konuşmanın bir çaresini düşünmekten bir türlü vazgeçemiyordu. O'nu daha yakından görmek, sesini işitmek...

Tam bu sırada ecnebi ayağa kalktı ve bir elinde gazete, öteki elinde sigara ile bahçede ve masalar arasında gezinmeğe başladı. Bir iki defa, Mehmet Rızaya doğru on adım kadar yaklaşmıştı. Biraz daha yakın gelse, polis hafiyesi ona hitap etmekten kendini alamıyacaktı. Nitekim, bir defasında, Belçikalı, Mehmet Rızanın masasının yanından sürtünerek geçmişti.

Polis hafiyesi ayağa kalktı ve meslekten çekildiği zamandanberi kendi kendine ilerletmeğe çalıştığı Fransızcasile Belçikalıya hitap etti:

— Affedersiniz, dedi. Elinizdeki Matin gazetesi midir?

Ecnebi hemen gazeteyi uzattı ve ciddî bir nezaketle:

— Evet, dedi, Buyurunuz!

— Hangi günkü acaba? Affedersiniz.. Fakat.. Rica ederim.. Biraz benim masamda oturmaz mısınız?.. Her gün bu gazeteyi okuyorsanız, bir şey soracaktım size..

Belçikalı, bir sandalyeye ilişerek:

— Buyurunuz! diye tekrarladı.

Mehmet Rıza da, yüzü tamamile karanlığa gelecek tarzda oturmuştu ve dirseğini masanın üstüne koyarak, bir avucile çenesini tutmak suretile, yüzünün yarısını kapatmağa çalışıyordu. Sırf konuşmaya bir kapı açmış olmak için, şöyle bir yalan attı :

— Bu gazetenin bir kaç gün evvelki sayısında Türkiye'ye dair bir yazı çıkmış diyorlar.. Merak ettim.. Bilmem okudunuz mu? Bu gazete mi? İyice bilmiyorum ya.. Matin dedilerdi galiba..

Belçikalı, hemen şu cevabı verdi:

— Ben, her gün bu gazeteyi okuyorum. Bahsettiğiniz makaleyi görmedim. Başka bir gazetede olacak.. Ben de okumak isterdim. Çünkü, Türkiye'ye dair yazılmış eserleri merak ediyorum; bilhassa Türk iktisadiyatına dair...

— İktisadiyatla mı meşgulsünüz?

— Dolayısiyle evet.. Komisyoncuyum.. Daha doğrusu iki büyük Fransız fabrikasının ajanıyım. Türkiye'ye geleli çok olmadı. Memleketi iyice tanımıyorum..

— Fransız mısınız?

— Aslen Belçikalıyım.

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

ARKASI VAR

Hikâye

Konuşan İskeletler

Gece yarısı..

Bir kapının önüne oturmuş, düşünüyordum. Civarda bir köpeğin boğuk boğuk havlamasından ve uzaktan ona cevap veren diğer bir köpeğin daha hafif sesinden başka, derin sessizliği bozacak hiç bir gürültü işitilmiyordu..

Birdenbire sokağın üst başından, kulağıma bir kemik takırdısı geldi. Bir dakika sonra da, başı kukuleteli, parçaları, iskeletinin kaburgaları üstünde sallanan küflü bir kefene sarılmış iri bir iskelet, geniş adımlarla bana doğru ilerledi ve gecenin soluk aydınlığı içinde kayboldu..

Sırtında kırık, çürümüş bir tabut, elinde bir paket vardı. Şakırtının nereden geldiğini anlamıştım. İskeletin mafsalları oynuyor ve yürürken dirsekleri kaburgalarına çarpıyordu. Büyük bir korkuya kapılmıştım.

Daha aklımı başıma toplamadan ve hayaletin nereden gelip nereye gittiğini tahmin edemeden, bir başka iskeletin geldiğini, işittiğim kemik takırdısından anladım! Onun da omuzunda bir tabutun üçte ikisi, koltuğunda bir kaç tahta parçası vardı.

Kukuletesinin altında kalan yüzünü görmek ve onunla konuşmak istedim. Fakat yanımdan geçerken dönüp, mağara gibi oyuk gözlerile ve sırıtan dişlerile bana gülümseyince, onunla konuşmak hevesinden vazgeçtim.

O henüz geçip gitmişti ki, taranlığın içinden başka bir hayalet çıktı. Bu hayalet, ağır bir mezar taşının altında iki kat yürüyor ve peşi sıra, bir ipe bağlı pis bir tabut sürüklüyordu.

Yanıma yaklaşınca, bir iki dakika kadar dikkatle bana baktı, sonra sırtını çevirdi:

— Arkadaş, lûtfen yardım et de şu yükü indireyim! dedi.

Taşı, yere değinceye kadar tuttum. Ve üstünde yazılı ismi okudum: "Johan Baxter, Mayıs 1839". Bu, ölüm tarihi idi. İskelet yanıma oturdu ve alnının kemiğini sildi; düşünceli bir tavırla eline dayayarak :

— Bu kadarı Fazla!.. Bu kadarı fazla!.. diye mırıldandı.

Sonra sol ayağını, sağ ayağının üstüne attı ve tabuttan çekip çıkardığı paslı bir çivi ile topuğunu kaşımağa başladı..

— Bu kadarı fazla olan nedir, dostum? diye sordum.

— Her şey.. Her şey çok fazla.. Gün oluyor, âdeta ölmemiş olmak istiyorum!

— Bana hayret veriyorsunuz! Ne demek istiyorsunuz? Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Nedir?..

— Ne midir? Şu kefene bakın!.. Lime lime.. Şu taş, çatlak içinde.. Şu çürümüş köhne tabuta bakın!.. Bir insanın dünyada sahip olduğu ne varsa, hepsi göz göre göre parça parça dökülüyor da, bir de "Ne var?" diye soruyorsunuz!..

— Aman azizim, sakin olunuz, dedim. Haklısınız ve bu kadarı fazla! Doğrusunu isterseniz, bu teferruatın, şimdiki durumunuzda sizi bu kadar meşgul edeceğini tahmin etmiyordum!..

— Meşgul ediyor, azizim. Gururum incildi.. Konforum harap oldu desem daha doğru!.. Durun, müsaade edin de, size serüvenimi anlatayım!..

İskelet, bir mağarayı andıran göz oyuklarını bir noktaya dikti. Sanki beyinsiz kafatası hâtıralarını toplamak istiyormuş gibi sallandı.

— Haydi, anlatın! dedim.

Bir müddet öylece sessiz kaldıktan sonra, takırdayan dişleri arasından çıkan boğuk sesi ile anlatmağa başladı:

— Ben, şu karşıki sokakta, iki üç adalık ötedeki tepede, gördüğünüz eski mezarlıkta yatıyorum. Evet, bu köhne mezarlıkta tam otuz yıldır yatıyorum! Yıpranmış iskeletimi dinlendirmek için buraya geldiğim ve üzüntülerden, korkudan, tasalardan ebediyen kurtulduğumu zevkle hissederek, uzun uykuma dalmak üzere buraya uzandığım gündenberi iş çok değişti.

O zamanlar burası, kır ortasında rüzgârlı, çiçekli, eski büyük ormanların yanıbaşında idi. Yapraklar, rüzgârla sallanırdı. Sincaplar tepemizde oynaşırlardı. Yerde sürünen hayvanlar ziyaretimize gelirdi.. Kuşlar, seslerile asude ıssızlığı şenlendirirlerdi. O zaman da ölmek için, insan hayatından on yılını seve seve verirdi..

İyi komşular arasında bulunuyordum! Çünkü, yanıbaşımdaki ölülerin hepsi, şehrin en iyi ailelerine mensup idiler. Mezarlarımız gayet iyi muhafaza ediliyordu. Kitabe levhalarımız parlak, mezar taşlarımız çok temizdi..

Fakat o günler artık geçti. Çocuklarımız bizi unuttu. Torunum, şu gördüğünüz ellerin biriktirdiği paralarla yapılmış muhteşem evde oturuyor. Ben ise, içine yuva yapmak için kefenimi delen böceklerin istilâ ettiği metrûk bir mezarda dinleniyorum!

Allahaısmarladık azizim, gitmeliyim.. Belki de bu gece bir hayli yol yürümek lâzım gelecek.. Bu köhne, harap mezarlıkta artık uyuyacak değilim.. Münasip bir yer buluncaya kadar gideceğim. Dün gece yaptığımız toplantıda, gitmeğe karar verdik!..

Güneş doğarken, eski evlerimizde tek bir iskelet kalmıyacak.. Böyle yıkık, köhne mezarlar, hayattaki dostlarımıza lâyıktır! Lûtfen mezar taşımı yüklenmeme yardım ediniz; arkadaşlara yetişip, onlarla beraber gitmeliyim !..

İskelet ayağa kalktı. Mezar taşını arkasına alması için ona yardım ettim. Bir daha ne konuştu, ne de arkasına baktı.. İskelet, taşını omuzuna alarak ve tavutunu peşisıra sürükleyerek korkunç kafileye katıldı.

Bu manzara, beni derin surette ilgilendiriyor ve bu zavallılara karşı sevgimi tahrik ediyordu. Önümden geçen kefenli, tabutlu iskeletlerden birine, bu meraklı ve acıklı hicretin(yolculuğun) hikâyesini neşretmek fikrini açtım.

İskelet, oturduğum eşiğe doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı:

— Üzülmeyiniz, dedi. Bırakıp gittiğimiz mezarların bu haline tahammül edebilen bir cemiyet, o mezarlarda yatan ölülerin maruz bırakıldıkları unutuluş hakkında ne söylense tahammül eder!..

* * *

Tam o sırada bir horoz öttü. Ve korkunç iskelet kafilesi gözümden silindi. Gözlerimi uğuşturarak uyandım. Ter içinde kalmıştım. Bütün gördüklerim, bana hakikat gibi gelmişti; rüya olduğunun farkında değildim. Başımın, karyoladan dışarıya doğru adamakıllı sarkmış olduğunu gördüm.

Bu vaziyet içinde kapılacak bir hisse bulunan şiirsiz, hayalsiz rüyalar görmek için birebirdir!..

MANDRAKE

ARKASI VAR.

BAY TEKİN

KRAL ZERO HİDDETİNDEN KUDURARAK "SENİNLE SONRA GÖRÜŞÜRÜM" DİYE BAĞIRIR. "HEMEN DALEYİ ARAMAĞA ÇIKACAĞIM" DUA ET ONU SAĞLAM BULAYIM. YOKSA HALİN HARABTIR!"

ZERO YARIŞ KIZAĞINA BİNER "BÜTÜN DENİZALTILARI HABERDAR ETMELİ. DALEYİ ARASINLAR"

İNSAN AKLININ ALAMIYACAĞI BİR SÜRATLE, ZERO DENİZ KIYISINA YAKLAŞIYOR..

DENİZALTI LİMANINDA, KRALIN GELDİĞİNİ GÖREN MAKİNİSTLER ÖNÜNDE EĞİLİYORLAR "ZERO ONLARA BAĞIRIR: "ŞİMDİ HÜRMETE LÜZUM YOK! HAYDİ VAZİFE BAŞINA"

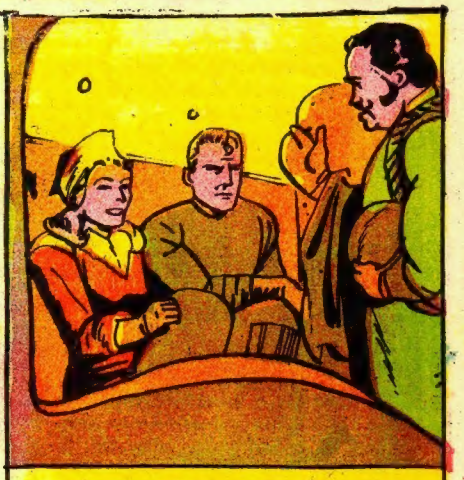

BU SIRADA DENİZALTIDA HAVA BÖLMESİNİN SULARI TULUMBAYLA BOŞALTILMIŞTIR. KAPTAN SORAR "ŞU MACERANIZI BANA BİRİNİZ ANLATSIN!"

DALE ANLATIR, BAYTEKİN TAMAMLAR. "TANIŞTIĞIMIZA MEMNUN OLDUM. HAYDİ, KAPTAN BÖLMESİNE GEÇELİM!"

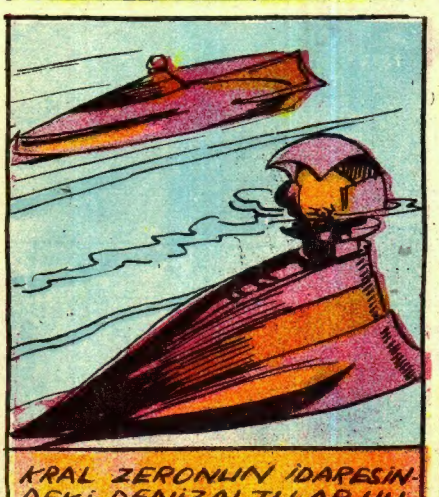

KRAL ZERONUN İDARESİNDEKİ DENİZALTILAR HUSUSİ CİHAZLARI İLE DENİZİN DİBİNİ TARAMAĞA BAŞLARLAR...

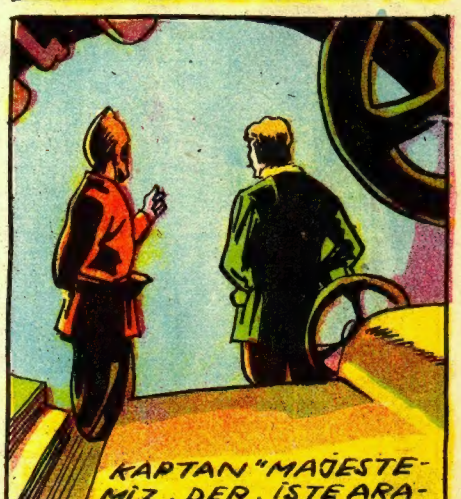

KAPTAN "MAĞESTEMİZ, DER. İSTE ARADIĞIMIZ DENİZALTI GÖZÜKTÜ. YANINA YAKLAŞIYORUZ"

-ARKASI VAR-